

מסורת הש"ס

(א) [קדושין ע"ג] יבמות י"א: מד: (ב) נגעים פ"ד מ"ג, ג: (ג) נ"א המה, (ד) נגעים פ"ד מ"א ע"בין: (ה) כריתות ט: (ו) [ג'ל רבין, (ז) ט"ז ט: ע"ג. מנחות ק"ה, (ח) ויקרא ד',

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה למתת וכו' בספק מלווה אינו קאמר למתת טבילתו שהוא יוס הגת קבנתי מביא את אשמו בו' והו' ברייתא: (ב) בא"ד אינו יודע אם נטרה מצריתו או לא:

מוסף רש"י

היא תועבה. כלומר בעשה עברה [קדושין טו]. ואין בניה תועבין. דלון מהה ימינו פסולה לכהונה [בבוחם א"ה]. הכל הולך אחר הטאת. אם היה חטאת כהנה בעשירות, מביא נמי עולת כהנה, ואם הביא חטאת העוף בעשירות, אפי"ן שהעשיר מביא נמי עולה בעשירות [ע"בין א"ה]. אחר צבורים. שמי לצורין חיות שהוא מביא לנזק. ואם הביא קודם מגלחת, אם בשעה שהו' עליו אינו עני, מביא בעשירות קבנתי, ואם חטאת עשה היה עשיר מביא כל קבנתי בעשירות. בספק מלווה מחלל וספק אינו מוטל קאי, למתת ציוס השממי [בבוחם טו]. חוספספת דמירות קתני לה. מה שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מלווה מוטל טמא ספק טהור, אולם בקדשים אחר מ' יוס ט', ר"ש אומר למתת של יוס עשיר אומר אשמו ט' [מנחות ק"ה].

תינוקת פרק עשירי גדה

ע.

עין משפט
נר מצוה

נח א מ"י פט"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב: ג' ב מ"י פ"ה מהל' מחוקק פסדה הל"י: ג' ג מ"י ט"ז הל"ט ועי' ג"מ:

תוס' הרא"ש

א"ל היא תועבה ואין בניה תועבין. תימה למה לר' קרא כיון דק"ו דאלמנה פירכא הוא ופירכא גמורה היא דכ"ב החולץ חזר בו רב יוסף מביחיו מחך פירכא וזו ביה הכל מודים במחור גרושמו שהולד פגום מקל וזומר דאלמנה לכהן גדול ואומר אלף אי איתמר הכי איתמר ועוד קשה דכפ"ק דיצמות (דף י"ד:) קאמר רבי יוחנן בן גורי כ"לד נעשה כדברי ז"ה שממירין את הצרות לשוק בלא חליצה ויבוס הולד פגום לדברי ז"ש והאיכא אשם אמר שמואל כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבה כשמואל לימא כי האי מילתא כמאן אי בר' יהודה דאמר אשם קבעה וכוון קבעת לה אשם בעשירות לא מצי מייתי הטאת בדרות דנ' מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר הטאת דברי ר' שמעון ורבי יהודה אומר והכל הולך אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צבורים ואי כרבי שמעון דאמר הטאת קבעה אע"ג דלא קרב אשם נתיי אחר דהא שמעינן ליה ר"ש למחרת מביא אשמו ולונו עמו ומעמידו בשער נקנור ומתנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולונו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם שמוען שהייתו

היא תועבה ואין בניה תועבין. וא"ת מה לר"ך והא פרכין חלק וזומר דאלמנה לכהן גדול מה לאלמנה לכהן גדול שכן היא עצמה מתחללת וליכא למימר דלאו פירכא גמורה היא דהא על ידי הפירכא דהר ציה צפ' החולץ (יבמות דף מד.) מהא דקאמר הכל מודים במחור גרושמו שהולד פגום מקל וזומר דאלמנה לכהן גדול ואומר אלף אי איתמר הכי איתמר ועוד קשה דכפ"ק דיצמות (דף י"ד:) קאמר רבי יוחנן בן גורי כ"לד נעשה כדברי ז"ה שממירין את הצרות לשוק בלא חליצה ויבוס הולד פגום לדברי ז"ש ומגלן דהוי פגום אי מקל וזומר דאלמנה לכהן גדול איכא למיפך כי הכא וי"ל אהך קושיא דברייתא דנפקא לן הולד פגום בצרות לשוק מהיא תועבה ואין בניה תועבין מכלל דבעלמא אפילו בניה תועבין מיהו בשמעתא ליכא למימר דמשום הכי נקט דהאי קרא אע"ג דלא לר"ך משום דאשמועינן דליתרין דבי ר' יוסי יושע למתת צעלנא כגון צימה לשוק דבניה תועבין דבשמעתין דיצמות אית ליה לר' יהושע הדולד של צרות כשר לשוק דקאמר בני צרות אפי"ן עמו וי"ל אי לאו מיעוט דהיא הוה מפיקין דולד פגום משום דטומאה כתיב זה כעירות ואפי"ן למ"ד דלא קאי טומאה אלף אסותיו דכיון דליתרין איתמר מ"מ לשון תועבה הוה אמינא דקאי נמי

צבנים אי לאו היא א"י הא דמיימי הכא קרא דהיא תועבה היינו משום דלא ינלף מאלמנה לכהן גדול ומועד וכתיב דתחלל כר' יהודה דכפ' בתרא דקדושין (דף פ"ט.) וז"ל אחד מהן. מימה למאי דכ"ד דלא קרב אשמו וכדעבי רב ששת לאוקומי בלא מת נמי היינו יכולין לשאל הילך יקרב היא השני מלא אינס יודעין מי נפטר כבר מקרבן ולמי יעשו מתן צבנות מלא האשם שולד קרב וז"ל יכולין לעשות לשניהם ואי משום סמיכה יקריבו בלא סמיכה משום תקוני גברא: וז"ל הטאת העוף הבא על הספק. וקשה דבגמ' פרק כל הגט (דף ס"ה.) גבי השולח חטאתו ממדינת הים ואוקומיה רב פפא בחטאת העוף היכי קאמר בתרא הכי וזריכי כו' אבל חטאת העוף מספקא לא ליימי חולין לעזרה והא אמרינן בשמעתין דבא על הספק וי"ל דהכא כשהמלווה לפנינו משום תקוני גברא חטאתו איתו יוכל לתקן בעשיר אחר אבל התם שהבעלים צבנדינת הים אם היה מת אין לו דין חטאת להיות קרב וז"ל לא יקריבוהו מספק: ד"ת מצורע שהביא קרבן עני וכו'. דתנן גרסי' ואע"ג דדברי ר' אליעזר אינן שנוין בשמעה לא חש להלך ר"ך ולומר תניא על דברי הוהיל ולא היה לר"ך לדברי כ"כ אלף לדברי ר"ש ור"י אבל בערמין פרק השג ד' (דף י"ז:) קאמר תניא ר' אליעזר בן יעקב אומר כו' ושלשתן מקרא אחד דרשו:

למחרת מביא אשמו ולונו עמו.

פירש"י בספק מלווה איירי (ב) למחרת צבנים פ' התערבות (דף ע"ג.) ושם פי' רש"י למחרת ציוס שמייני לזרעתו וה"י מיימי לה צבנות פרק בתרא (דף ק"ה.) ופי' רש"י שם למחרת ציוס ס"א והכל אחד הוא שיוס ס"א במקום שמייני לזרעתו אלף שהוצרך להתאחר ס' יוס משום דשמא נזיר טמא הוא וזו תגלחת שניה שלו והכי תמניא דמיר ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל ודאי נזיר היה ספק מלווה טמא ספק מלווה טהור אבל ודאי מלווה היה פירוש הוא יודע שהיה נזיר אבל אינו יודע אם נטמא למת או לאו וכן יודע הוא שמלווה היה אבל אינו יודע אם (ב) נטמא בזרעתו אי לאו אולם בקדשים לאחר ס"א יוס ושותה יין ומטמא למתם לאחר מזה וכו' יוס כיצד אומרים לו נזיר טמא אמה ור"ך אמה לעשות כל דין נזיר טמא ואחר תמחיל מירות טהרה הוה וגלח והביא קרבן מנה ז' והוה ויבוס וצדק לגלח אומר לו טהור אמה ואין טהור מגלח פחות מל' יוס פירוש שמא נזיר טהור אמה לא ומנה כ"ג פירוש כדי להשלים ל' מנה ל' וצדק לגלח אומרים לו נזיר טהור אמה ואי אמה מגלח אלף על הדמים פירוש עד שיזרק הדם עליו מאחד מקבנתימו שהוא מביא ג' צבנות חטאת עולה ושלמים ואין מעבד אותו מלגלח אלף אחד מהן כ"לד הוא עושה מביא עולת כהנה ומתנה אם טהור הוא זו חובה ואם לאו נדבה וכשזרקו דמה יכול לגלח פירוש לך יתנה מן העולה ולא מן החטאת שאין חטאת כהנה צאה על הספק וכן לא על השלמים ששלמי נזיר טעונים טמאה וזהו ספק מלווה ואינו יכול להניף ועוד שהן טעונים לחם וחוצה בשלה ואין שלמים כאלו באין נדבה הילכך אין יכול להתנות שיהיה מוכשר לגלח אלף צוריקת דמי העולה כ"לד יעשה להחמיר עליו מביא פיילי חרס חדשה ונותן לתוכה רביעית מיס חיים ומביא לפור דרוור פירוש כדרך כל המלווים צבנדינת הרשונה וחטאת העוף כדון טמא פירוש דשמא נזיר טמא הוא ותגלחתו זו של טומאה היא ואין מתחיל מירות טהרה עד שיביא חטאת טומאה שחטאתו מעבדו אבל אשמו אינו מעבדו וישהא אותו